

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, prosinec 2010 (č.76)

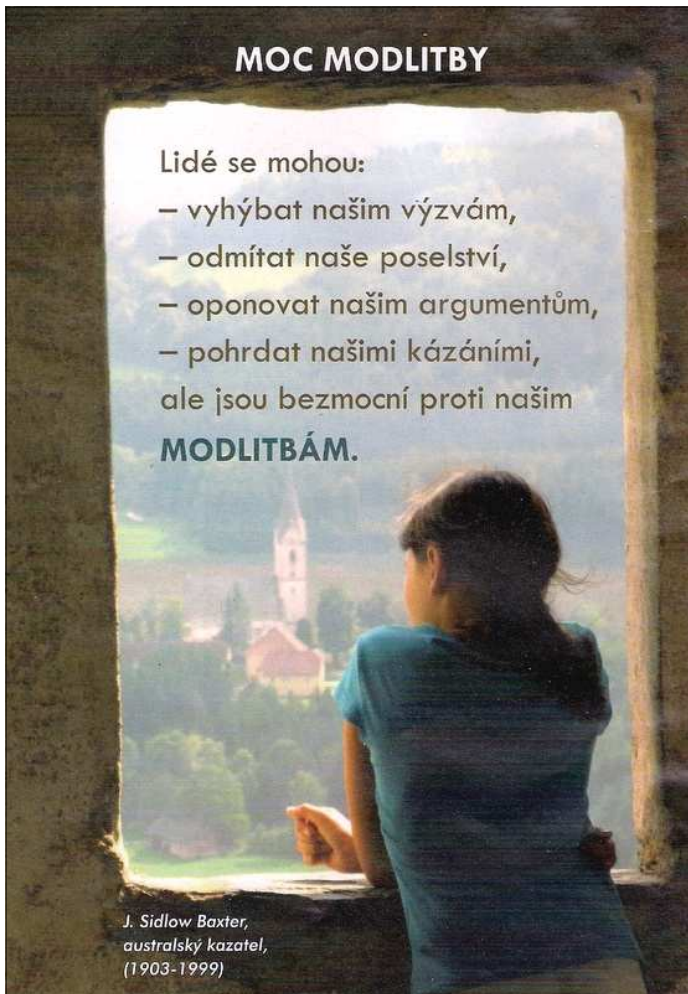
MOC MODLITBY

Lidé se mohou:

- vyhýbat našim výzvám,
  - odmítat naše poselství,
  - oponovat našim argumentům,
  - pohrdat našimi kázáními,
- ale jsou bezmocní proti našim

MODLITBÁM.

*J. Sidlow Baxter,
australský kazatel,
(1903-1999)*

Pozvánky na prosinec

* V sobotu 11.12. se koná **předvánoční úklid** kostela svatého Jiljí v Jirkově. Kdo můžete pomoci, přijďte, začátek je hned po mši svaté (9 hod.).

* **Pěší pouť** pro mládež ke svatému Mikuláši do Boleboře se uskuteční 11.12. v 13:00 hod. od fary v Jirkově. Mše svatá v kostele v Boleboři bude v 15:00 hod., následuje malé občerstvení.

* **Adventní koncert** v kostele svatého Mikuláše v **Boleboři** se uskuteční v neděli 12.12. v 16:00 hodin. Akci pořádá OÚ Boleboř.

* V neděli 12.12. v 12:00 je mše v **Sušanech**.

* V sobotu 18.12. v 14:00 je mše na **Květnově**.

* **Vánoční besídka pro děti**, které docházejí na výuku náboženství, se koná na faře v Jirkově v sobotu 18.12. v 15:00 hodin.

Vánoční bohoslužby

24.12. JIRKOV

Kostel otevřen 12:00 - 15:00 hod. (zpívání na kůru, možnost zapálit si Betlémské světlo, podívat se na „betlém“, možnost zpovědi 13-15:00 hod. v sakristii)

24:00 hod. půlnoční mše svatá se zpěvy ŽKS Jirkov

25.12. - 28.12. JIRKOV mše vždy v 9:00 hodin.

31.12. Jirkov v 9:00 s adorací na poděkování Pánu Bohu za uplynulý rok.
1.1.,2.1. Jirkov, mše v 9:00 v kostele sv. Jiljí (ve všední dny jsou mše v kapli na faře)

24.12. **STRUPČICE** 22:00 hod. „půlnoční mše svatá“

26.12. **STRUPČICE** 10:45 hod. mše svatá

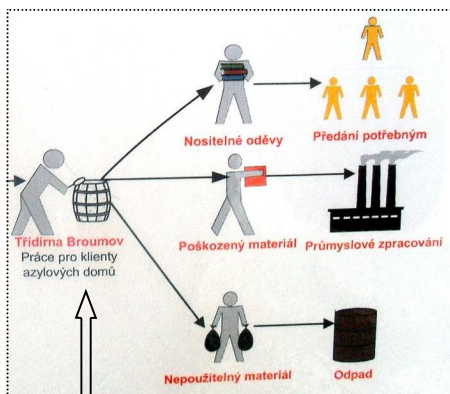
2.1.2011 **STRUPČICE** 10:45 hod. mše svatá

V domovech důchodců bohoslužby přes svátky nejsou. Až 7.,8.1.2011.

Na misie se vybralo v Jirkově 7 060 Kč a ve Strupčicích 1 200 Kč, celkem tedy jsme zaslali 8 260 Kč. Pán Bůh zaplat' všem dárcům. Na faře jsou k rozebrání misijní kalendáře pro zemi Surinam (stolní - měsíční), kdo máte zájem, můžete si vzít (zdarma).

V měsíci listopadu se konaly **dušičkové pobožnosti** na hřbitovech v Jirkově, Boleboři, Strupčicích a Otvicích. Dík všem kteří se přidali k modlitbě.

Sběr šatstva pořádala jirkovská **farní charita** v listopadu, dík těm, kteří se o to přičinili (paní Jermilová, Fibírová). Věci se dál třídí na 1.nositelné oděvy 2.poškozený materiál 3.nepoužitelný materiál - jak můžete vidět na obrázku. Oblečení či jiné věci se mohou přinášet po celý rok, je ale třeba dříve dojednat čas předání. Telefon: 474 659 460

Vikariátní setkání kněží se konalo v Horním Jiřetíně. Po mši v poutním kostele Panny Marie setkání pokračovalo na faře. Novým sekretářem vikáře se stal P.Heger.

12. prosince si připomínáme svátek Panny Marie „Guadalupe“ (Mexiko)

22. dubna 1519 přistál u města Veracruz Hernán Cortés a s 500 vojáky, 14 děly a pomocnými indiánskými sbory započal dobývání Aztécké říše s jejími tehdejšími 8 milióny obyvatel. Po dvou letech urputných a velmi krvavých bojů se Aztékové Španělům podrobili. Tím se zhroutil nejen jejich dobře zorganizovaný svět, ale i cyklus rituů, při kterém bylo ročně obětováno 20 tisíc lidí. Cortés přišel s úmyslem vyhladit starou modloslužbu a podporovat šíření katolické víry. V jeho doprovodu byli ovšem jen dva kněží a teprve v roce 1523 přišli první tři františkáni z Gentu. O rok později přibylo dalších 12 a v roce 1526 přišla na misie první skupina dominikánů. Jejich první učitelé neznámé domorodé řeči Aztéků byly indiánské děti, které rychle pochopily posunčinu a pak pomáhaly jako katecheti ve svých rodinách a vesnicích. Těžké škody misijnímu dílu zasazovali vysocí postavení španělští úředníci počínaje Nuňou de Guzmánem, kteří v rozporu s císařovými instrukcemi nakládali s indiány pro osobní obohacení jako s otroky. Změna nastala teprve, když do Mexika přišel první Římem jmenovaný biskup Fray Juan de Zumárraga. Tím byl udělán důležitý krok pro zdar misijního díla a to, že křesťanství zde zapustilo velmi rychle své kořeny vděčí Mexiko událostem v Guadalupe, které se datují od 9. prosince 1531.

Obraz Panny Marie na indiánském plášti z agávodvé látky

Historie zjevení

V prosinci roku 1531 šel padesátisedmiletý prostý indián Juan Diego Cuauhtlatoczin ze své vesnice Tulpetlác do města Mexika na mši a k výuce katechismu. Počínalo se teprve jitro, když došel k úpatí kopce Tepeyac. Z vrcholu kopce uslyšel zpěv, který zněl jako by to zpívalo množství nádherných ptáků. Zastavil se a upřel zrak k vrcholku kopce, ve směru kde se objevuje vycházející slunce. A když zpěv ustal a vše zmlklo, uslyšel, že ho někdo z vrcholu volá. Vyšel tedy na kopec a na vrcholku spatřil stát vznešenou Paní, která jej zvala, aby přistoupil blíže. Dívka indiánského vzezření a tmavé pleti se představila jako Svatá Maria, vždy Panna, Matka Boží a požádala

ho, aby vyřídil biskupovi, že jí má na tomto místě postavit kostel, aby zde mohla ukázat svůj soucit, dobrotu a pomoc. Biskup ovšem historce od příslušníka méněcenného národa neuvěřil. Panna Maria poslala Juana Diega k biskupovi ještě jednou, a tu biskup řekl, že aby uvěřil potřebuje nějaké viditelné znamení. V dalším zjevení na úpatí kopce poslala Panna Maria Juana Diega na vrcholek, na místo kde se mu poprvé zjevila, natrhat růže. Ačkoliv byl prosinec a mrzlo a na zmíněném kopci rostly jen kaktusy, našel Juan Diego zmíněné místo porostlé kvetoucími růžemi, a tak jich natrhal tolik, kolik se mu vešlo do jeho pláště, indiánské tilmy. A když je pak před biskupem vysypal na podlahu, vytvořil se na vnitřní straně pláště před užaslymi svědky obraz Panny Marie Guadalupské. Biskup byl okamžitě přesvědčen a na místě zjevení dal postavit kostel. Na žádost Panny Marie bylo toto místo nazváno Guadalupe. Toto jméno nemá nic společného se španělštinou a je možné odvodit je z aztéckého slova "**Coatlaxôpeuh**", které znamená "rozšlápla jsem hada".

Plášť Juana Diega s obrazem Madony z agávové látky ze 16. století, který se měl nejpozději po 40ti letech rozpadnout, je naprosto zachovalý.

Obraz na něm nenese žádné stopy tahů štětce, je barevný a svěží, ale barviva se nedaří identifikovat, nepodobají se ničemu, co se v malířské technice používá. Barvy podobně jako perleť mění svůj odstín podle toho z jaké vzdálenosti a pod jakým úhlem obraz pozorujeme. Technika zobrazení v leccčems připomíná obraz na turínském plátně. Kresba je zde pouze na povrchu, nevptává dovnitř. V roce 1951 obraz fotografoval jeden fotograf z Mexika a přitom také udělal zvětšeninu tváře. Při sledování lupou si všiml v očích pupilách obrysů tváře. Biskupem následně sestavená komise zjistila, že se jedná se vši určitostí o Juana Diega, jehož dobový portrét se zachoval. A to je umístěno v oku o velikosti špendlíkové hlavičky. Zajímavé je, že se obraz zrcadlí na pupile, když na ni dopadá světlo, obdobně jako u živých lidí, fotografie tuto vlastnost nemají. Oči na obraze se proto do určité míry chovají jako oči živého člověka.

zvětšenina oka z plátna →

Mudrcové z východu.

Mudrcové patří neodmyslitelně k vánoční scénérii. Jsou to postavy oblíbené, i když o nich zdaleka nevíme z biblické zprávy tolik, co se o nich dnes vypráví. To, že byli „králové“, usoudil církevní otec Tertulián ve 2. stol. po Kr. na základě starozákonních proroctví. Usuzoval, že byli tři jen podle počtu darů, které přinesli. V 6. stol. jim pak někdo přidal ona známá jména: Kašpar, Melichar a Baltazar. Vžila se natolik, že koledníci na „Tři krále“ popisují nadpraží lidských obydlí svěcenou křídou **K+M+B** s připojením letopočtu nadcházejícího roku a přivolávají tak podle staré tradice Boží požehnání navštívenému obydlí.

Moudří lidé dodnes hledají Krista. Touží po setkání s ním. Moudří lidé mu i dnes slouží. Mudrcové z východu museli urazit velmi dlouhou cestu, aby se mohli setkat s Ježíšem. Stálo jim to za to. A nelitovali. Jejich očekávání bylo naplněno. A tak mohli z velkého úžasu, úcty, respektu a radosti obdarovat právě narozené dítě v betlémských jeslích. A jejich dary? Zlato – byl vzácný dar, určený jen králi. Kadidlo – se užívalo výlučně při bohoslužebných obřadech, patřilo jen Bohu. A Myrha – se užívala jako vzácná masť při pomazání mrtvých. Naznačuje už tady Ježíšovu smrt i jeho vzkříšení. Mudrci dobře rozeznávali, kdo se to v Betlémě narodil: Král, Boží Syn. Pastýřům, kteří pobývali pod širým nebem a drželi hlídky u svého stáda, tuto událost velké naděje, vykoupení a spásy pro celý svět zvěštoval Hospodinův anděl.

Málokdo z lidí, příslušníků dnešního postmoderního světa, se však může zařadit mezi prosté pastýře. Jsou spíše v postavení mudrců – mágů přicházejících z východu, ponoření do života ve vyspělém civilizovaném světě. Nechybí jim denně dostatek informací, snaží se vytěžit z toho všeho dění kolem maximum pro sebe. Hledají i „**znamení**“, aby se správně rozhodovali a vydali se na tu „správnou“ cestu. Dnešním střízlivě uvažujícím mozkům se cesta mudrců do Betléma může zdát nesmyslná. Žádného Spasitele dnes nepotřebují, všechny problémy si vyřeší sami. Ale jen do chvíle, než nakonec zjistí, že nemají svůj život ve svých rukou. Že si zdraví, právě štěstí ani lásku koupit nemohou. Pak začínají hledat zdroj nové naděje. Zde je naše šance, evangelizace a svědectví života. Dívejme se pečlivě kolem sebe a vnímejme potřeby takových lidí. Nemlčme, pomozme jim poznat Ježíše, Spasitele, který jim pomůže překonat překážky, těžkosti, bezradnost, prázdnotu, opuštěnost i smrt. Toho, který i ze smrti zná východisko. Toho, který se pro nás všechny narodil, a nabízí nám pravý život. Toho, který přinesl spasení celému světu.

Mše svatá u příležitosti svátku mučednice **Kateřiny**, se konala v bývalém kostele Německých rytířů v Chomutově. Tento prostor je součástí muzea a otevírá se ke mši jen jednou v roce. Kázání pronesl P.Jiří Voleský. Účast lidu byla hojná.

Svátost pomazání nemocných, k uzdravení těla i duše, přijalo v listopadových dnech ve všech kostelích

asi 60 věřících. Tato svátost se smí udělovat jen jednou ročně. Výjimečně ze zdravotních důvodů může vícekrát.

**S e t k á n í
p ř á t e l
Květnova**
se uskutečnilo v německém Olbernhau. Zleva: Neumann-Flöha, Heger-Chomutov, J.Schmidt, Radeberg, Bohaň Chemnitz, Brünnler z Olbernhau.

Můj i tvůj...

Jirka umíral na rakovinu. Bylo mu 12 let a bál se smrti. Věřící lékař mu vyprávěl o lásce Ježíše Krista. Ale Jirka byl v takové depresi, že jeho slova nevnímal. Lékař bezradně poprosil Jirku: „Říkej a ukazuj si se mnou na svých prstech: Pán – Ježíš – je – můj – Spasitel. Pak se s chlapcem rozloučil a šel ze služby domů. Té noci Jirka zemřel.

Ráno, když doktor vcházel na oddělení, dozvěděl se tuto zprávu. Hned si vzpomněl na všechno, co Jirkovi říkal. Byl smutný a ptal se sám sebe: Uvěřil Jirka? Šel za ním. Jeho tělíčko bylo ještě na lůžku. Bezděky pohlédl na jeho křečovitě sevřené prsty. Ke svému překvapení uviděl, že si drží čtvrtý prst. Vybavil si, co mu říkal naposled: „Až ti bude těžko, opakuji si na prstech: Pán Ježíš je můj Spasitel.“ Jirka si držel právě ten čtvrtý prst – ukazoval „můj“.

Přiznám se, že tento příběh mě chytil za srdce. Můj Spasitel! Asi nemůže být lepšího vyjádření o Kristu. I v evangeliu třetí adventní neděle je o tom zmínka, když za Janem Křtitelem přicházejí lidé z Jeruzaléma a ptají se, kdo je. A on ukazuje na Ježíše – jasně a pravdivě o něm svědčí.

Podobnou otázku položí sám Pán svým učedníkům o mnoho let později, když se ptá, za koho lidé pokládají Syna člověka. – Stejná otázka jakoby zněla i dnes: Kdo je Kristus, jaký mám k němu vztah? V antice malovali rybu, ve středověku zvýrazňovali jeho kříž, v renesanci jeho lidství, v baroku jeho zázraky a moderní doba ukázala Ježíše jako dělníka, lékaře, myslitele, reformátora... Z toho se však nedá žít. On je Bůh a pravý člověk. Vykupitel a Mesiáš. Nestačí jen poznání a úcta, musí přijít uznání. Sympatie, to je teprve začátek. Jde o vztah pravdy, dobra a krásy. Jde o lásku.

Anglický fyzik Newton napsal svědectví víry. Člověku až hřeje u srdce, když čte toto jeho vyznání:

Když byl dítětem, zneklidnil krále,
když byl chlapcem, udivil doktory,
když byl mužem, otřásl celým národem i základy římské veleříše.

Nenapsal ani jednu knihu, ale do největších knihoven světa by se nevešly knihy, které byly napsány o něm.

Nezaložil žádnou náboženskou školu, vědecký ústav ani seminář, ale všechny školy vzdělaných národů se nemohou pochlubit tolika žáky jako on.

Nezařídil žádnou lékařskou ordinaci, ale uzdravil více nemocných duší než tisíce lékařů nemocných těl.

Ovládl zákony přírody, chodil po vlnách moře, tišil bouři, sytil z mála tisícové zástupy, léčil bez léků, křísil mrtvé.

Nepřátelé ho nemohli přemoci, satan jej nemohl zničit, ani hrob jej nemohl zadržet, nade vším zvítězil. Nevelel žádné armádě, ani nedobyl železem ani píd' půdy, a přece žádný vojevůdce neměl tolik dobrovolníků jak on.

Mocí své lásky, poselstvím evangelia, přetvořil svět. Velcí mužové přišli a odešli, mnozí lidé zklamali, avšak on nikdy nikoho nezklamal.

Mnozí lidé zhřešili, ale on jediný zůstal svatý, dokonalý, nejkrásnější mezi lidskými syny.

A tento Ježíš je Spasitelem světa, můj Spasitel a přímluvce u Boha.

Chceš-li, bude i TVŮJ.

P.Jakub Berka OPraem (mírně kráceno)

Besedu **sestry Kláry Marie** od Milosrdných sester na téma: zotročování lidí a obchodování s nimi, zvl. za účelem prostituce v moderním světě, zvl. v Evropě, si poslechlo publikum na farním spolč. Další přednášku vedl Mgr. **Fiala** na téma služby vojenského kaplana v armádě (se zkušenostmi z Iráku, Afg.).

Jindy máme promítání. Setkávání v učebně na jirkovské faře jsou v pátek v 17:45 hod. (Mše v 17:00). (Pozor: o svátcích nebude 24.12.,31.12.)

Návštěva **svatého Mikuláše se dvěma anděly** poctila jirkovský a strupčický kostel. Kdo byl hodný, dostal dárek.

Zachráněné manželství

Chtěla bych napsat osobní svědectví o tom, jak mi Bůh pomohl sblížit se opět s mým manželem a obnovit náš manželský vztah.

Vzali jsme se s manželem před deseti lety. Dnem svatebním jsme zasadili „krásnou květinu“ našeho vztahu. Během tří let se nám narodily dvě děti. Starostí přibývalo, času pro sebe jsme mnoho neměli. Postupně jsme začali zapomínat, že je třeba se o onu krásnou květinu také starat. Ta nám asi po šesti letech začala chřadnout. V té době jsem začala hledat cestu k Bohu. Ve víře jsem byla vychovaná, ale ztratila jsem živý vztah k Bohu. Různých problémů přibývalo (trápily mě hlavně zdravotní problémy mé dcery) a já zoufale hledala pomoc nejprve u několika lékařů a pak u Boha. Myslela jsem si, že se mohu k Bohu přiblížit jen skrze nějakého kněze a tak jsem si vybrala jednoho z naší farnosti. Tehdy jsem si neuvědomovala, že mi chybí ještě něco jiného – komunikace s mým manželem a potřeba sdílení se (manžel tuto potřebu nemá, je spíše introvert, méněmluvný). Tak jsem si našla „náhradníka“ v osobě onoho kněze. Velmi nezdavě jsem se na něj navázala, a když jsem to zjistila, nevěděla jsem, co s tím. Bylo to jen z mojí strany. Ráda jsem ho vídala, navštěvoval nás a po odchodu z farnosti jsem mu hodně psala. Různé jsem si to omlouvala a s nikým jsem o tom nemluvila.

V létě jsme se s mužem rozhodli jet na manželská setkání do Kroměříže. Byl to týdenní kurz, který pořádala YMCA. Byla jsem ohromena tím, jak velké množství lásky se mohlo vejít do jednoho místa. Bůh zde v srdcích lidí velmi působí. Moje srdce se zde též hodně proměnilo. Měli jsme zde konečně čas a podmínky vše si s manželem probrat a já pochopila, že naše uvadající květina potřebuje velkou péči. Dostali jsme zde krásný návod, jak se o ni starat. S oním knězem jsem musela hned přerušit veškeré kontakty. Vše jsem mu vysvětlila, on vše pochopil a radoval se s námi z naší nové zamilovanosti. Nebylo to úplně jednoduché, hodně jsem se modlila, abych se úplně osvobodila od onoho vztahu. Dnes, po roce a půl, se cítím svobodná, bez výčitek svědomí k mému muži a děkuji Bohu, že naše srdce jsou zase blízko sebe. Člověk ale nesmí „usnout na vavřínech“. Po celou dobu až dodnes se nám více či méně dařila péče o květinu, ale to nejdůležitější co jsme si odvezli, je vědomí, že se moc chceme o naši květinu starat. To chytit a vědět, jak na to, je strašně důležité. Také je důležité modlit se za své manželství. To jsem dříve moc nedělala. Nedělala jsem vlastně pro náš vztah nic. Myslela jsem si, že krásný vztah, který byl na začátku našeho manželství, bude trvat automaticky dál a že není potřeba pro to nic velice dělat. Opak je pravdou. Pro pěkný vztah v manželství je potřeba hodně dělat. A je ideální, když se snaží oba – muž i žena.

Přeji Vám všem, kdo žijete v manželstvích, abyste měli dost síly přemáhat sami sebe a abyste nenechávali svoje „květinu“ vadnout. Ať Bůh sám je Vám velkou pomocí.

(Další svědectví najdete na www.jezis.cz, upravila BTM)

S Ježíškem v jesličkách Na okraji hlavního města Ruska Moskvy, navštívili jen několik dní před Štědrým večerem, dva zahraniční misionáři Dětský domov. Jejich úkolem bylo přiblížit více než stu dětem, sirotkům, atmosféru Vánoc.

Začali dětem vyprávět o vánočních událostech. O městečku Betlémě, o Josefovi a Marii, o chlévě a jesličkách. Děti napjatě poslouchaly, většina z nich o tom slyšela poprvé v životě. Do té doby snad znaly jen legendárního Dědu Mráze. Když misionáři dovyprávěli, rozdali všem dětem pomůcky k tomu, aby samy zhotovily z barevného papíru a zbytků látek malý Betlém s jesličkami.

Děti se daly do práce. Každý chtěl mít co nejkrásnější betlém. A šlo jim to od ruky. Najednou se misionáři zastavili u stolku, kde na svém betlému pracoval šestiletý Míša. Byl velice šikovný a pomalu končil svoji práci. Ale misionáři mrkli jeden na druhého, protože v jesličkách nebylo jen jedno malé dítě – Pán Ježíš, ale dvě děti ležící těsně vedle sebe. Nedalo jim to, hned zavolali překladatele, aby se malého Míši mohli zeptat: „Kdo je to druhé dítě?“

A Míša jim vyprávěl co před malou chvílí slyšel. Celému vánočnímu příběhu však dal velice zvláštní konec. Řekl: „A když Marie položila narozené děťátko do jesliček, podíval se malý Ježíš na mne a zeptal se, jestli mám místo, kde jsem doma. A tak jsem mu řekl, že nemám. Že nemám mámu ani tátu, že nemám nikde svůj domov. A na to mi malý Ježíš řekl, že tedy mohu zůstat s ním. A já na to, že to nejde, že nemohu, protože nemám žádný dárek, který bych mu dal tak jako všichni ostatní, kteří se mu přišli do Betléma poklonit. Ale chtěl jsem moc a moc zůstat s Ježíšem. Začal jsem přemýšlet, co bych mu přece jenom mohl dát jako dar. A tak jsem si řekl, co kdybych mu nabídl, že ho zahřeji. To by byl přece výborný dar.“ Míša si totiž vzpomněl na to, jak v tuhé zimě, ještě než se dostal do Dětského domova, se navzájem zahřívaly opuštěné děti ve všelijakých brlozích, skryších, sklepech starých domů, jen aby nezmrzly.

A Míša pokračoval: „Tak jsem se ptal Ježíše, jestli by to pro něho byl dárek, kdybych ho zahříval. A představte si, že mi řekl, že by to byl vůbec nejlepší dárek, který by mohl dostat. A tak jsem si za Ježíšem vlezl do jesliček, Ježíš se na mne tak pěkně podíval a řekl, že s ním můžu zůstat navždycky.“

Když malý Míša končil své vyprávění, štkal a vzlykal, z očí mu tekly slzy. Rukama si zakrýval tvář, aby to nebylo moc vidět. Míša plakal štěstím, že konečně našel někoho, kdo mu řekl: „Bud' se mnou napořád.“! Našel někoho, kdo ho neodmítl, ale nabídl mu, aby byli navždy spolu.

Podle skutečné události z angličtiny přeložil J. Titěra- mírně upraveno.

Historické zastaveníčko -
německy **Prösnitz**

Přísečnice, bylo velmi staré sídliště, ležící **na obchodní cestě**, vedoucí do Saska. Podle vlastního životopisu Karla IV. zde byly roku 1339 otevřeny doly na **stříbrnou rudu** a krátce nato byla vybudována i **mincovna**, v níž se

razily stříbrné tzv. Pražské groše, nesoucí podle místa dolu název „Bremsiger“.

Roku 1352 je Přísečnice v listině Karla IV. uváděna již jako **horní městečko**. V kostele sv. Mikuláše měl být pohřben Bohuslav Hasištejnský z Lobkovic. Roku 1533 koupili tvrz s Přísečnicí a „dědinami manskými“ Šlikové. Roku 1617 se Přísečnice spolu s Výsluním, Vejprty a Horou Sv. Šebestiána **vykoupila** z dosavadní závislosti na přísečnickém panství. Krátce nato ale vypukla 30letá válka, za které celý zdejší kraj nesmírně trpěl zvláště v r. 1640 rozkázal generál Banner Přísečnici vypálit. Závěrečná poznámka Berní ruly popisovala Přísečnici takto: „*Toto město na stavení může býti, rolí při něm mizerný, pastev dosti, z várek, řemesel, obchodu a všelijakých handlů (neb tudy silnici do Mišně jest) svou živnost vedou. Item dobývají stříbro, z toho však špatný užitek mají.*“ Ženy začaly paličkovat **krajky**, dřívější horníci hledali obživu v provozování **hudby**. Nejdříve jen po domech a hospodách, později odsud odcházely celé kapely daleko do světa. Znamé byly také přísečnické **harfenistky**. Z Přísečnice pocházel poslední sídelní farář v Blatně, Johan Pleil (nar.1910). R.1930 měla Přísečnice 2606 obyvatel. Přísečnice spolu s Rusovou, Dolinou a Kotlinou byla **zrušena r.1974**, z důvodů výstavby přehrady na pitnou vodu. Na Přísečnici upomíná socha Panny Marie Svatohorské z roku 1735, od hřbitova přemístěná na silnici nad přehradou.

Svatohorská P.Maria
r.1735

u silnice nad přehradou

Přísečnice

překlad: Hranice
Přísečnice 4 hodiny
Kadaň 7 hodin
Chomutov 9 hodin
Praha 21 hodin...
Wiessenthal 4 hodiny

orientační sloup
r.1727 v Schlettau

